

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 7 червня 2012 року № 23 (446)

ЗА УКРАЇНУ, ЗА РІДНУ МОВУ

Активісти Конгресу з різних областей України відстоювали державну мову під парламентом

5 червня Конгрес Українських Націоналістів взяв участь у масових акціях на захист української мови під Верховною Радою України. Зранку колона Конгресу разом із партнерами по Українській патріотичній альтернативі вирушила від метро "Арсенальна" до парламенту.

На акцію прибули активісти Конгресу із Івано-Франківської, Вінницької, Дніпропетровської, Донецької та Львівської областей. Колона із національними й партійними прапорами скандувала гасла "Руки геть від мови!", "Банду геть!", "Захистимо рідну мову".

Учасники ходи приєднались до виїзного засідання Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської обласних рад під стінами Верховної Ради. Під час мітингу було ухвалено резолюцію з вимогою не допустити ухвалення закону "Про засади державної мовної політики" в цілому. "У разі ухвалення цього антиконституційного акта вимагаємо від Президента негайно накласти на нього вето та достроково припинити повноваження ВРУ VI скликання", – йдеться в резолюції.

Після завершення мітингу під парламентом колона націоналістів рушила до Адміністрації Президента, щоб передати вимоги мітингувальників та депутатів обласних рад. Під час мітингу біля Адміністрації виступив голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько.

"Цей законопроект є продовженням втілення в Україні ідеології російського імперіалізму та реваншизму. Після Харківських угод, коли нас позбавили частини української території, сьогодні нас позбавляють нашої мови", – сказав Володимир Манько.

Він вважає, що сьогодні маємо брати приклад із галичанина Маркіяна Шашкевича та наддніпрянця Тараса Шевченка, які протиставляли австрійській та московській імперіям свою рідну, українську, мову.

"Тож коли знову бере верх російський імперіалізм, українська мова має стати головним чинником національної єдності у боротьбі за свободу нації і держави", – наголосив голова Секретаріату Головного Проводу КУН.

Прес-служба КУН

НА ПУЛЬСІ

Називаємо імена достойних

На виконання рішень Головного Проводу Конгресу від 9 травня 2012 року розпочато внутрішньопартійне висування кандидатів у депутати Верховної Ради України від Конгресу Українських Націоналістів та підготовку до 14-го Позачергового Збору КУН, який відбудеться 4 серпня у Києві.

2–3 червня відбулись конференції Київської міської, Київської обласної та Чернігівської обласної організацій КУН.

Конференції одностайно засудили законопроект від парламентської більшості "Про засади державної мовної політики" як такий, що призведе до вихолощення української мови з усіх сфер життя. Делегати конференцій мали нагоду висловити свою точку зору з приводу формату участі Конгресу у виборчому процесі.

В результаті проведення конференцій було висунуто кандидатів у депутати від Конгресу по мажоритарних округах відповідних регіонів та за партійним списком.

Чернігівська обласна організація провела також і звітно-виборчу конференцію, на якій попереднього голову Валерія Рябченка було переобрано на наступний термін.

Прес-служба КУН

ПОСТАВ ПАМ'ЯТНИК "ГАМАЛІЇ"
в його родинному селі

Третього червня в селі Стопчатів Косівського району на Івано-Франківщині відбулася знакова подія: урочисте відкриття та освячення пам"ятника Василеві Скригунцю "Гамалії" – старшині Гуцульського куреня УГА, легендарному сотенному сотні важких скорострілів, усе життя якого – посвята Україні.

Головою оргкомітету із спорудження монумента Ґероєвi був його видатний земляк Дмитро Павличко. Пам'ятник освятив єпископ УГКЦ, владика Миколай (Сімкайло). В урочистостях взяла участь численна делегація Конгресу Українських Націоналістів на чолі з його Головою Степаном Брацюнем.

Матеріал про цю подію буде опубліковано в наступному числі "Нації і держави".

Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

ПОГЛЯД

За геноцидний щодо української мови законопроект Ківалов і Колісниченко відповідатимуть перед українцями

5 червня Верховна Рада України ухвалила в першому читанні антиукраїнський закон "Про засади державної мовної політики", ініціаторами якого є народні депутати від Партії регіонів Вадим Колісниченко і Сергій Ківалов.

Мало того, що ухвалення цього закону у першому читанні є передвиборчою рекламою клану регіоналів, – цей закон ще і відверто глумиться над українською мовою! Складається враження, що нинішній більшості у Верховній раді України хочеться принизити усіх українців, які розмовляють рідною мовою.

Українські націонал-патріотичні сили: КУН, членом якого я є вже 12 років поспіль, "Свобода", УНП, НРУ та інші завжди виступали в обороні статусу української мови, як єдиної державної. Сьогодні ж прийшов час, коли рідну мову слід не тільки шанувати, а й відвойовувати. Нині реалізовується тотальний наступ на все українське. На усіх телевізійних каналах домінує російська мова. У всіх великих містах центральної України інформаційні вивіски – російськомовні. Книговидавництво – як правило, російськомовне. Україномовні школи на сході України закриваються.

Лицемірством і фарисейством вважаю намагання регіональних номенклатурників Колісниченка і Ківалова остаточно знищити українську мову. Таких авторів – писак законів, які зазіхають на цілісність та суверенність України, потрібно негайно притягувати до кримінальної відповідальності за "валуєвщину".

Очевидно, що ухвалення цього антидержавного закону – чи не єдиний спосіб відволікти увагу людей від кричущих проблем: мізерних заробітних плат, пенсій, тотального безробіття і корупції. Обурює те, що автори закону, живучи в Україні, користуючи з її благ, проводять чужоземну мовну експансію. Впровадження цього закону в дію є неприпустиме за будь-яких обставин!

Ще раз закликаю політиків, які представляють наш Прикарпатський край, не стояти осторонь, рішуче проявити свою націоналістичну позицію, захищаючи українську мову, а "писак" законопроектів, наповнених антиукраїнським змістом, притягнути до кримінальної відповідальності, чим раз і назавжди покласти край зазіханням Кремля на цілісність Української Держави!

ПОЗИЦІЯ

НА ЗАХИСТ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Українські патріотичні сили Криму стали на захист державної мови

У м. Сімферополь відбувся мітинг українських патріотів на захист державної мови. Під стінами Постійного представництва Президента України в Автономній Республіці Крим зібрались представники ГО "Українська правиця", ГО "Українська громада", національно-демократичних партій.

Голова Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів Василь Овчарук розповів, що активісти з кримського півострова також вирушили на акції проти ухвалення закону "Про засади державної мовної політики" до Києва.

На мітингу було ухвалено звернення із закликом кримчан до консолідації всіх націоналістичних, національно-демократичних та інших патріотичних українських організацій.

**Звернення
учасників мітингу в місті Сімферополь до всіх націоналістичних, національ-демократичних та інших українських патріотичних організацій**

Час відновлення України прийшовся на досить складну смугу нашої історії. Ця смуга породжена самовбивчою нерішучістю української нації зайняти тверду позицію щодо антиукраїнських сил, перекрити їм доступ до влади після 1991 року, як те успішно зробили Прибалтійські республіки.

Тривалий московсько-імперський окупаційний режим в Україні призвів до глибокого каліцтва великої маси українців і меншин поневолених Московією народів. Денаціоналізація, духовне і моральне спустошення, втрата рідної мови, манкуртизм, відверте зрадництво, грабіжництво і продажність у верхніх прошарках суспільства, які безсоромно іменують себе елітою (верхніх у вправності пограбування національних багатств на тлі власного звиродніння та байдужості до бідувань народу), породжує у безвиході продажність деяких бідних виборців. Такий стан населення вигідний багатіям-грабіжникам здебільшого неукраїнського походження, бо дозволяє купувати владу для себе та використовувати її у власних інтересах.

Внаслідок такого стану до влади в Україні в 2010 році прийшли сили, абсолютно далекі не лише від прагнення, а навіть від усвідомлення необхідності розбудови Української Держави, а тому судять, зневажають, дискредитують національних героїв України – борців за українську державність, тобто цинічно, із садизмом знущаються над українською нацією, прагнуть викорінити українську мову в українському суспільстві (як це до 1991 року робила імперія зла), тепер – в антиконституційний спосіб, через викривлене тлумачення "Європейської хартії регіональних мов або мов меншин", фальсифікують історію, згортають процеси національного відродження…

Над віковічною мрією українського народу, отриманою ціною десятків мільйонів жертв найкращих синів і дочок нашої нації, нависла смертельна небезпека.

Усвідомлюючи цю небезпеку, українці мають задати вольові імпульси для рішучого посилення національно-виховної роботи в масах, підготовки народу до рішучих дій з метою наполягування зусиль по відродженню українства, наповнення держави українським національним змістом і становлення української нації господарем у своїй країні.

Для досягнення успіху у виконанні цього стратегічного завдання назріла історична необхідність консолідації всіх націоналістичних, національно-демократичних та інших патріотичних українських організацій.

До праці, шановні українці.
Слава Україні! Героям Слава!
Ухвалено на мітингу

м. Сімферополь, 5 червня

ДУМКИ З ПРИВОДУ

"СТОЇМО НА ГОВЕРЛІ СВОЄЇ ГАНЬБИ"?

Марія БАЗЕЛЮК

У вівторок, п'ятого червня, Верховна Рада ухвалила в першому читанні законопроект Ківалова-Колісниченка "Про основи державної мовної політики". За утвердження фактичної двомовності проголосували 234 нардепи (187 – від Партії регіонів, 25 – КПУ, 2 – з Блоку Литвина, 2 – НУНС, 12 – позафракційних, здебільшого, колишніх бютівців на кшталт Б.Губського та В.Писаренка, 6 – з групи "Реформи заради майбутнього", яка клялася не дати жодного голосу за антиукраїнський закон). "Ухвалимо й в цілому!", – запенив, демонструючи публіці зловісний оскал, один із одіозного авторського дуету.

Того дня "п'ята колона" не приховувала своєї зневаги до українців. Ще б пак! Багатомільйонна нація дозволяє на своїй землі глумитися над святинями, за які боролись і вмирали її найкращі представники. Нація, яка за два десятиліття не зуміла врятувати, вилікувати духовно отруєних імперією своїх дітей, отих новітніх павліків морозових, які позавчора радісно гицькали під зичні вигуки напівбожевільного "маестро", що оголосив після голосування в парламенті про "побєду русского язика". Нація Героїв і Лицарів не спромоглася "під сучасну пору" вилонити із свого середовища когорту достойних політиків – людей честі і обов'язку, для яких ганьба була б гіршою від смерті. Натомість ті, що називають себе опозиціонерами, байдуже спостерігали за "регіональною" вакханалією в парламенті, точнісінько, за Шевченковим "Юродивим": "А ми дивились та мовчали, та мовчки чухали чуби. Німії, подлії раби..." Щоправда, "найшовсь-таки один козак із міліона свинопасів": НУНСівець Андрій Парубій сам-на-сам став на прю з "нечестивими", та – "встояти не було сили".

Згодом очільники опозиції повідомили, що начебто 30 її "багнетів" за помахом руки – не Чечетова, а лідера фракції БЮТ А.Кожемякіна – мали кинутися в сектор "тушок" і повиривати картки для голосування. Проте цей героїчний чин не було здійснено, оскільки, за словами О.Турчинова, спікер В.Литвин переставив винесені на розгляд питання місцями, й нардепи не збагнули, що йдеться про "мовне" питання. Дивовижна інфантильність депутатів від опозиції вочевидь мало кого розчулила, а в Голови ВР В.Литвина викликала шквал обурення. Наступного дня на засіданні парламенту він заявив, що жодної норми регламенту не порушував, і, звертаючись до сесійної зали, наголосив: "Ви виконали взаємні домовленості, а потім для прикриття своїх домовленостей перед виборцями хочете скинути всю вину на Голову Верховної Ради. Це не робить вам честі, шановні колеги, бо деякі ваші дії нагадують курку, яка втікає від півня і думає, чи не дуже швидко я біжу".

Тим часом "добре поінформовані джерела" натякають, начебто сторони, переймаючись рейтингами, домовились, що опозиція "дозволить" "реакціонерам" проголосувати їхній законопроект у першому читанні й відрапортувати своїм виборцям про обіцяну перемогу "язика над мовою", а до голосування закону "в цілому" справа не дійде – літні канікули, передвиборча пауза, на крайній випадок – "ефективне" блокування парламентської трибуни опозицією відтермінують цей фатальний крок принаймні до наступного скликання Верховної Ради. Якщо такі домовленості справді мали місце, то довірливість опозиції приголомшує: адже, по-перше, слово "регіоналів" нічого не важить без кремлівських санкцій, по-друге, їхня позиція коригюється не лише голосами комуністів, а ще й "тушок". Останні, викохані переважно в лоні БЮТ, повністю залежні – не конче від ПР, а й від іноземних господарів, утім, вони завжди були залежні.

Пригадаймо, як 2009 року ненаситний Б.Губський, тоді – бютівець, ледве не потрапив на лаву підсудних за багатомільйонні оборудки із землею. Подання Генпрокуратори про позбавлення його депутатської недоторканності вже лежало в парламенті (матеріали цієї справи широко публікувала "Україна молода"). Б.Губського врятувало "височайше" заступництво, кажуть, таке вражаюче, що нібито сам Генпрокурор подався у Верховну Раду забирати подання, аби не наражати на дуже серйозні ризики власну родину. Як би там не було, а Б. Губський суду і слідства уникнув. Коли Президентом став В.Янукович, колишній бютівець негайно став позафракційною "тушкою". Звісно, перебуваючи "під мечем Дамокла", він щоразу голосує "так, як треба", притому, гадаю, загратовані вікна йому аж ніяк не перестали ввижатися. "Хлопчина з щирою посмішкою" В.Писаренко, що також здійснив передислокацію з БЮТ у "тушки", тобто, позафракційні, в момент "забув" українську мову й на різних там шоу послуговується лише російською,тож голосування у першому читанні за "мовний" законопроект цілком відповідало його справжній натурі, від якої, будьте певні, він не відмовиться і під час вирішального "в цілому".

Втім, щойно свою продажність підтвердили двоє "нунсівців" – С.Харовський та С.Василенко, яких, щоправда, фракція негайно виключила із своїх рядів. Тож не можу позбутися нав'язливих сумнівів: а скільки може бути потенційних "тушок" у виборчих списках об'єднаної опозиції, чи здатна вона похвалитися "лицарями честі", які останню не продадуть за певних обставин і за ну дуже вигідну ціну? Мій знайомий – аналітик і філософ – каже, переконливо аргументуючи свою позицію малоприємними фактами, що за жодну нині присутню у Верховній Раді політичну силу голосувати не буде. Якщо версія про домовленості під час голосування за "мовний" законопроект підтвердиться, то скільки додасться ще нас таких, які на виборах обиратимуть Конгрес Українських Націоналістів, "Свободу", "Удар" і інші, нині не парламентські партії? Гадаю, багато.

...Тим часом спецназівці труїли мітингуючий народ газом. А далі офіційно заперечували, мовляв, туфта, не було такого. Утім, нинішня влада та її клани розглядають нашу землю лише як територію для пограбування. Вони ненавидять і Україну, і українців. Тож не створюймо собі ілюзій: якщо клановий олігархат втрачатиме реальну владу, то остання не зупиниться, щоб вчинити над нами куди жахливішу розправу. А тоді офіційно запевнить, що то ми перестріляли один одного. Пильнуймо!

НА ПУЛЬСІ

Верховну Раду – у відставку

5 червня, о 17.30 в Чернігові на Красній площі відбувся мітинг протесту у зв'язку з ухваленням у першому читанні мовного законопроекту Колісниченка-Ківалова.

Захід відбувся за ініціативи Чернігівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів та міської організації ВО "Свобода".

Промовці висловлювали обурення діями влади, читали вірші, закликали до проведення безстрокових акцій громадянського опору.

У своїй промові голова обласної організації КУН Валерій Рябченко наголосив – "…намагання влади протягнути законопроект Колесніченка-Ківалова робить українську мову не тільки бездержавною, а й штовхає українське суспільство до протистояння та розколу. Така влада, яка сформувалась в пропрезидентську більшість у стінах Верховної Ради шляхом підкупу "тушок" та зрадою виборців, не може репрезентувати українську націю, і не в праві говорити від імені українського народу… Таку Верховну Раду треба розпустити.."

На завершення учасники мітингу ухвалили резолюцію з вимогою розпустити Верховну Раду та продовжити рішучі, широкомасштабні акції громадянського опору проти дій правлячого режиму.

Прес-служба Чернігівської ОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПАМ'ЯТЬ І ШАНА

МЕМОРІАЛЬНУ ДОШКУ В'ЯЧЕСЛАВУ ЛИПИНСЬКОМУ ВІДКРИТО В КИЄВІ

На Жовтому корпусі КНУ імені Шевченка відкрито меморіальну таблицю з барельєфним зображенням В'ячеслава Липинського.

Дошку на фасаді колишньої Київської класичної гімназії №1 (нині в Жовтому корпусі розташовано Інститут філології Національного університету імені Тараса Шевченка) було відкрито з ініціативи видавництва "Темпора" та київських учених Тетяни Осташко й Юрія Терещенка, за підтримки ректорату КНУ.

Автор барельєфу – Марко Галенко. На таблиці є напис: "У першій Київській гімназії в 1900–1902 роках навчався В'ячеслав Казимирович Липинський (1882–1931) – видатний український громадсько-політичний діяч, вчений і дипломат. Один з чільних дипломатів молодої Української Держави періоду Гетьманату та Директорії".

У відкритті меморіальної таблиці взяв участь член Політради НРУ, знавець і популяризатор творчості Липинського, громадський діяч Богдан Горинь.

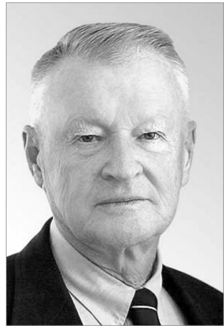
В'ячеслав Липинський – український політик часів Гетьманату, теоретик українського консерватизму. Йому належать, зокрема, такі слова: "Націоналізм буває двоякий: державотворчий і державоруйнівний – такий, що сприяє державному життю нації, і такий, що це життя роз'їдає… Перший є націоналізм територіальний, другий – націоналізм екстериторіальний і віросповідний. Перший називається патріотизмом, другий – шовінізмом".

За повідомленнями ЗМІ
Світлина Мирослава Левицького

АКЦЕНТИ

"ВИ – ПОЛІТИЧНО "СТАРШИЙ" БРАТ, РОСІЯ – "МОЛОДШИЙ"

Збігнєв Бжезинський про загрози незалежності України

З. БЖЕЗИНСЬКИЙ

Відомий американський політолог, радник і член правління Центру стратегічних та міжнародних досліджень при університеті Джона Хопкінса Збігнєв Бжезинський уважно стежить за перебігом подій в Україні. Він добре орієнтується в тому, що відбувається в нашій країні, і це підтвердила відеоконференція за його участю днями в Інституті світової політики. Колишній радник президента США з питань національної безпеки також нагадав, що Великий Захід неможливий без залучення до нього України, яка, у свою чергу, може "демократизувати" і Росію.

"День" одним із перших звернув увагу на ідею Бжезинського щодо перенесення штаб-квартири Ради Європи до Києва, назвавши це "планом століття". "Оскільки будь-яке тяжіння Росії в напрямку Заходу, ймовірно, супроводжуватиметься (або якій навіть передуватиме) подібним тяжінням України, то інституційне місце такого колективного консультативного органу (чи, можливо, тимчасово як штаб-квартира Ради Європи) мало б розташовуватися в Києві – стародавній столиці Київської Русі, яка тисячу років тому мала реальні зв'язки із Заходом. Розміщення такого центру в Східній Європі, на півночі від Туреччини, символізуватиме відновлення життєздатності Заходу і розширення його території", – йдеться в його книжці "Стратегічне бачення: Америка та криза глобальної сили".

Починаючи розмову з українськими експертами і журналістами-міжнародниками, пан Бжезинський ще раз наголосив на важливості "включення" України, Росії та Туреччини до Великого Заходу. "Україна, безперечно, потрібна для майбутніх зв'язків між Заходом і Росією як незалежна, демократична країна, що може успішно підтримувати добросусідські відносини з Росією, і водночас вона стане дедалі більше зв'язаною та обопільно відкритою щодо Європи", – наголосив він.

Пан Бжезинський висловив занепокоєння з приводу того, що Україна сьогодні втрачає свою роль у цих процесах і деградує її лідерство. За нинішнього Президента, констатує він, українці обрали таку політику, яка рівнобіжно зменшує незалежність України від Росії. Разом із тим це зменшує і шанси на те, щоб стати частиною Європи, що становить величезну загрозу всій українській незалежності. "Без імен я можу сказати, що істинна проблема полягає в надзвичайно низькому рівні патріотизму у високих політичних елітах, – продовжує американський політолог. – Найвищі політичні еліти України найбільше переймаються власною заможністю і власним збагаченням. Внаслідок цього ми бачимо дуже заплутані хаотичні зв'язки та брак стратегічного бачення для України".

Політолог намагався не називати конкретних прізвищ, але зрештою сказав: "...Коли Президент Янукович розпочинав (своє президентство. – **Авт.**), до нього ставилися з великою повагою. Він приємно здивував усіх тим, як він працював: стабільно і правильно орієнтувався між Заходом і Росією. Але переслідування особистих ворогів – це питання все зіпсувало. Країна, що має політичних в'язнів, не може бути кандидатом до вищої Асоціації із Європейським Союзом".

Разом із тим Бжезинський закликав усіх подивитися на приклад Польщі, яка за останні 20 років стала успішною країною та приєдналася до ЄС і НАТО. "...Річ у тім, що поляки мають відчуття національної спрямованості. І їхні провідники борються за заможність, добробут, незалежність, а не набивають собі кишень від усіляких оборудок на підставі того олігархічного клану, який перебуває при владі", – аргументував він.

Один з українських експертів зауважив, що, порівняно з Польщею, Україна сильно постраждала від радянського режиму, Голодомору тощо. Утім, Збігнєв Бжезинський нагадав, що багато подібного свого часу відбувалося й у Польщі, яка потерпала і від Гітлера, і від Сталіна. "Комунізм у Польщі панував 40 років. Отже, поляки мали подібні труднощі й негаразди. Однак у Польщі було набагато більше патріотичної свідомості й відданості ідеї власної незалежності. Якщо звертатися до глибшого підґрунтя в історичній традиції, то, на превеликий жаль, у попередній період Україна була частиною царської імперії. Певною мірою ваш національний розвиток було затримано, і тепер це потрібно надолужувати", – стверджує політолог.

Говорячи про українсько-російські відносини, Бжезинський наголосив, що вони мають бути добросусідськими. "Між вами дуже багато спільного, спільної історії з поганим і злим, жахами минулого. Але ви можете бути добрими сусідами, як, приміром, Канада і США. Вони – добрі сусіди, хоч є певна диспропорція, коли порівнювати міць цих держав, але між Україною та Росією вона набагато менша", – пояснює політолог. – Ви маєте десь одну третину російської людності та, у певному сенсі, маєте більший поступ у своєму розвитку. Ви також, у певному сенсі, маєте перевагу над Росією. Ви політично "старший" брат, Росія – "молодший" брат. Київська Русь була прообразом України. Ви маєте в цьому сенсі більше зв'язків із Заходом, і ви можете допомогти Росії стати частиною демократичного Заходу й відігравати там важливу роль. Отже, ваше стратегічне становище дає вам нагоду бути творчим рушієм того, що потрібно для світової стабільності. В іншому разі, євразійський континент розбалансується і втратить рівновагу".

Відповідаючи на запитання, чи потрібно Україні вступати до НАТО і ЄС, щоб стати успішною країною, Бжезинський відповів, що все залежить від волі українців. "Але (важливо) бути частиною Великого Заходу. Скажімо, Норвегія не є членом НАТО і Європейського Союзу. Швеція не є членом НАТО. У цьому немає нагальної потреби, але це бажано. Адже від членства в одній із цих організацій була б перевага. Але, врешті-решт, це вибір демократичної країни, членом якої з організацій вона хоче бути", – зазначив пан Збігнєв.

Ще одним питанням від експертів було: чи може повторитися грузинський "сценарій" 2008 року щодо України з боку Росії та чи зможе Україна захиститися. Бжезинський відповів, що "цьому можуть запобігти самі українці". "Ви, навіть чисельністю в 45 млн громадян, – люди з почуттям територіальної єдності, і я дуже сумніваюся в тому, що навіть найамбітніша версія російського імперіалізму наважиться спробувати розпочати такий конфлікт, як це було з Грузією".

І в підсумку Бжезинський укотре підтвердив, що вірить в українське майбутнє. Він звернув увагу на те, що в аудиторії було багато молоді, й зізнався, що робить ставку саме на "покоління, яке вже 20 років живе за незалежності". "Ваше покоління має сказати нинішньому проводу, що ви вже втомилися від усіх цих ігор, таємних оборудок, "правил" бачення, опортуністичних рішень і помсти політичним опонентам, – додав пан Збігнєв. – Це не та Україна, яка вам потрібна, і не та, на яку ви заслуговуєте!".

Ігор САМОКИШ,
"День", ч. 93–94

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

День Героїв у Тернополі

23 травня Тернопільська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів спільно із Бережанською районною радою та "Зарваницькою ініціативою" відзначила День Героїв.

Заходи відбулись на місці, де Українські Січові стрільці золотими літерами вписали одну із переможних сторінок історії України, – на горі Лисоня.

Від імені Конгресу на урочистостях слово мав голова Тернопільської міської організації Володимир Ткач, який у своєму виступі зупинився на славних прикладах переможної ходи українського війська. Він провів паралелі із сьогоденням і закликав голосувати на виборах до Верховної ради України за вихідців із Тернопільщини.

У заходах взяли участь заступник голови Тернопільської обласної ради Олег Боберський та Володимир Болєщук, а також Степан Барна від "Зарваницької ініціативи".

На завершення творчі колективи Бережанщини дали концерт на честь українських героїв.

Конгрес перемагає!

27 травня 2012 року відбулись дострокові вибори Панасівського сільського голови Зборівського району Тернопільської області.

Участь у виборах взяли чотири кандидати. Від Конгресу Українських Націоналістів кандидував депутат Зборівської районної ради, член КУН Петро Ковтун. Йому протистояв один самовисуванець та представники від БЮТу й КПУ.

За результатами голосування впевнену перемогу отримав конгресівець, який набрав майже 60 відсотків голосів.

Після перемоги пан Петро заявив, що він переміг завдяки послідовному відстоюванню ідеалів українського націоналізму та авторитету місцевої організації Конгресу.

Прес-служба Тернопільської ОО КУН

Повернути ім'я пам'ятнику

На вимогу голови Дніпропетровського КУН відновлять напис на пам'ятнику Т. Шевченку.

На пам'ятнику Тарасові Шевченку у м. Дніпропетровську відновлять напис, знищений вандалами кілька тижнів тому. Про це повідомив голова Дніпропетровської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Микола Хоменко.

Він розповів, що під час покладання квітів до пам'ятника Великому Кобзарю 22 травня конгресівці помітили, що "залізний" напис "Тарас Григорович Шевченко" на постаменті збито. Того ж дня Микола Хоменко, як депутат Бабушкінської районної у м. Дніпропетровську ради, звернувся із депутатським запитом до голови цієї райради з приводу акту вандалізму.

На засіданні Бабушкінської районної у м.Дніпропетровську ради питання відновлення напису стояло першим у порядку денному. За словами голови Дніпропетровської ОО Конгресу Миколи Хоменка, депутати його запит розглянули й вирішили негайно виділити кошти на відновлення пам'ятника великому українському поетові.

Прес-служба КУН

Вісті з Буковини

22 травня 2012 року в Чернівцях відбулись урочистості з нагоди 151-ї річниці перепоховання тіла Тараса Шевченка в Каневі, на Чернечій горі.

До пам'ятника Т.Шевченку прийшло багато людей, адже його "Кобзар" є настільною книгою чи не в кожній хаті.

Священики відправили Панахиду.

Нескінченним потоком йшли люди, до підніжжя пам'ятника Тарасу Шевченкові лягали живі квіти, вінки.

* * *

Нещодавно відбулось вшанування пам'яті Володимира Івасюка, нашого краянина, земляка.

Ряд заходів відбулося в його рідному місті Кіцмань, де навчався Володя, та в музичній школі, на базі якої створений музей.

У меморіальному музеї В.Івасюка згадували його молоді роки, слухали "Червону руту".

До меморіальної дошки Героя України, лауреата Національної премії ім. Т.Шевченка Володимира Івасюка друзі, шанувальники його творчості, таланту поклали квіти.

М.КИСИЛЬОВА

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ПРО "ВОЛОДАРІВ ТРАВИ" І СВЯТО ТРІЙЦІ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Кожен, хто буває в церкві на Зелені свята, знає, що храм у цей день прикрашається польовими квітами, кленовими, липовими гілочками, а долівку притрушують травою.

Отож, йдучи до церкви, вирішила нарвати трохи трави. Зайшла між своїм і сусіднім будинками і рву травичку, складаючи в кошик. Раптом чую над собою: "Шо ти делаєш?"

Піднімаю голову. Наді мною грізно нависли дві масивні жіночі постаті: руки в боки, ноги по ширині плеч.

Кажу: "Завтра ж свято. Збираю траву."

– "А ти с какова пад'єзда?"– голосом слідчого питає №1

"Я з сусіднього будинку", – відповідаю.

"Так какова ти нашу траву дьоргаєш?" – звучить погрозливо голос №2

"А чому ваша? – я думала, вона сама по собі росте – для всіх..."

"В Совєтському Союзі "для всєх" било. Панятна?" – №1 дивиться на мене як на ворога народу.

"Територія наша. І трава наша." – №2 бере мій кошик і витрушує з нього траву.

"І шоб ми тєбя тут больше не видєлі. А то козууу с тєбя сделаєм..."

Від цього хамства я заніміла. В такій манері зі мною розмовляли хіба у відділках міліції на початку дев'яностих за виборювання української символіки

Стиль поведінки промовляв, що зі мною спілкувались вчорашні зечки з традиційно неблагонадійних Москальовки чи ХТЗ… Так ні. Траву я збирала у районі, де по війні цілеспрямовано будувалося житло для кадрів різноманітних НДІ, ВНЗ, освітян та іншої інтелігенції. Це майже центр Харкова. Тут у двох кроках повно престижних шкіл і різних центрів дитячої творчості.

Тож подібна манера спілкування, і на цьому я б хотіла наголосити, – це сьогодні вже ознака далеко не тільки зеківського і міліційного середовищ. Носіями агресії і брутального тиску значно частіше, ніж працівники сфери обслуговування у радянські часи, виступають у наш час шкільні педагоги, ті самі, що крім знань, мають давати дітям етичні, ціннісні життєві орієнтири.

За двадцять років роботи в музейних експозиціях зі шкільними групами можу зробити висновок, що, по-перше, учителі, які поводять себе, ніби учора вийшли з колонії суворого режиму, зустрічаються в останні роки дедалі частіше.

По-друге, на відміну від дев'яностих, коли діти від хамства дорослих знічувались і нишкли, сьогодні у відповідь використовують ті ж слова й інтонації. Поняття "шкільний учитель" втратило в громадській свідомості значення суспільного авторитету, в дитячій свідомості – довіру.

Для справді інтелігентних батьків віддати дітей до першого класу схоже на випробування в пустелі. Бо знайти вчителя, який би з перших кроків не сполохав, не зламав психіку дитини домашнього виховання, – завдання ще складніше, ніж у Діогена, який колись із ліхтарем удень вирушив шукати людину.

По-третє, пошуки справжніх учителів, як правило, уводять батьків-слідопитів з центральних районів у віддалені околиці. Адже в центральних і спальних районах міста статус шкільного учителя визначається передусім здатністю якнайшвидше рознести потенційним виборцям продуктові пакунки від "головних харківських свідків покращення добробуту" Добкіна і Кернеса.

І хто б сумнівався, що за такої центральної влади рівень злочинності серед молоді і неповнолітніх не перенісся б з "пролетарських районів" у центр Харкова! Фото побитої дівчини сином міського голови Геннадія Адольфовича Кернеса (в неї струс мозку, гематома губи, пошкоджена переносиця) облетіло на минулому тижні головні сайти країни. А минулого місяця обговорювалось убивство 19-річною дочкою харківського депутата-регіонала жінки на дорожньому переході.

Як ви гадаєте, які школи закінчили син Кернеса і донька депутата-регіонала? Звичайно ж, центральні – з комп'ютерними кабінетами, басейнами і оранжереями… І як ви думаєте, про що в таких школах класні керівники говорять з мажорами на батьківських зборах? Звісно ж, не про дітей – а про "зелені", які батьки мають вкласти у шкільну інфраструктуру для "покращення навчання їхніх дітей вже сьогодні". Про те, що буває з дітками, батьки яких раптом не можуть внести у шкільний "общак" визначену суму, краще не знати…

Я також не знаю тих "володарок трави" з сусіднього будинку: чи вони учительки школи, що за рогом, чи мами дітлахів, яких лякають погрозою, що за погану оцінку будуть купувати їм "шмотки" лише із секонд-хенду…

Знаю лише, що все, що вони мають і чим пишаються – "зеленими", іномарками, владою, силою і класами з басейнами, – справді трава. Бо "всяка плоть – трава" (Ієзек. 40:6) І "Бо кожне тіло як трава, і всяка його слава немов цвіт трави: трава всохла і цвіт опав.." (Перше послання апостола Петра. 24)

Але чи є ліки від трави, яка висушує душу і серце її володарів? Так, і ці ліки підносяться сьогодні у Зелених святах, у вшануванні невмирущості життя і невичерпності його джерела – пресвятої Трійці. Ми молимось Отцю і Сину і Святому Духу, який зійшов на апостолів і наповнив засновану Христом Церкву. Молимось, щоб у серці кожного християнина стався цей акт довершеності Божого спасіння. Молимось, щоби благодать Божа зійшла також на "володарів трави" і вони прозріли. " Оце ж воно і є , оте слово, що було вам благовістоване" (Перше послання апостола Петра.25)

"ОДКРОВЕННЯ" ВІД "НОВОЯВЛЕНИХ"

Арсен ГУДИМА

Не без подиву донесло радіо "натхненні слова" одного з очільників Компартії України про роль вождя жовтневого перевороту "в щасливій долі" українського народу. Відразу пригадав сцену зі спогадів більшовиків у роки дореволюційної еміграції, які сперечалися про роль селян і, зокрема, інтелігенції в пролетарській революції. Раптом, перебивши всіх, найбільш "чєловєчний чєловєк" істерично вигукнув: "Будем ставіть под стєнку і спрашівать: с намі ілі протів нас".

З цього почалась "щаслива" доля нашого народу, яку покликаний був у наші дні раз і назавжди поховати розвал "імперії зла". Якби… не новоявлені маніяки, яким у снах і наяву ввижається "русскій мір", "єдіноє духовноє пространство" аж до "євроазійского общєства", яке має очолити Білокам'яна. В руслі неоколоніалізму не дрімають рятівники "завоювань Жовтня" на нашій землі. Завоювань, які запрограмував "вождь над вождями мірового пролєтаріата".

Не випадково згаданий очільник так впевнено посилається на його "творчу спадщину". Принагідно нагадує, що у травнево-червневі дні 1917 року "рятівник України" опублікував три статті, в яких обстоював право нашого народу на самовизначення, на соціальну і національну рівність, на рідну мову, національну школу та культуру.

Чи міг він інакше писати з метою підступного впливу на національно-визвольний рух України?! Водночас доморощеному русифікатору так і хочеться осучаснити свого вождя про вибір мови навчання за згодою батьків, щоби посилити в наш час людиноненависницький засіб оросійщення нашого народу. Це по-перше. І по-друге. Не годиться очільнику такого рангу не знати, що дволикий "вождь" у боротьбі за збереження "єдіной і нєдєлімой", якій загрожував розвал ще у 1917 році, чомусь так прискіпливо захищав (?) Україну в різній писанині та усних виступах близько тисячі разів, не трьома статтями, а майже 250 "одкровеннями" замаскованого імперколоніалізму – "совєт на целий свет", "Москва – століца всєх століц" з додатком імпершовінізму – "я рускій би виучіл только за то, что ім разговарівал Лєнін".

Чим же він хотів ощасливити наш народ? Звернемось до програмної статті "Україна" (літо, 1917), де писав, що не можна "заперечувати права України на вільне відокремлення від Росії", але (?!) "якраз беззастережне визнання цього права одно тільки й дає можливість агітувати… за добровільне з'єднання в одну державу двох народів" (В.І. Ленін ПЗТ. – Том 32. – С. 333-334). З позицій політичного цинізму: великорос – за відокремлення, обдурена жертва (наспраді далекі від українства "обрусєвшіє інородци") – за возз'єднання.

Чим же вабила Україна застрашеним можливим крахом "тюрми народів"?

Нагадаємо, що Україна належала до найрозвиненіших районів Росії. Напередодні Першої світової війни Криворізько-Донецький басейн забезпечував 70,2 відсотка видобутку вугілля, 21,2 відсотка марганцевої руди. Тут виплавлялося 67 відсотків чавуну і 57,2 відсотка заліза і сталі. Питома вага виробництва цукру досягла 80–86 відсотків. Україна була основною житницею імперії.

Ось де джерело політичної демагогії і цілеспрямованої облуди, яким прикривали колоніальний смисл – "без України нєт Росії" – творці нової імперії, на цей раз "зла". Разом із твоpенням "нового життя" в "царстве міра і труда".

Ця ж демагогічна облуда замогильним віянням дійшла до нашого часу. "Захисник трудящих" насмілився назвати сьогоднішнє державотворення в Україні правонаступником І з'їзду більшовицьких рад (Харків, 11–12 грудня 1917), коли була проголошена Радянська Україна. Забув лише сказати – проголошена далекими від українства інородцями та горсткою домашніх перевертнів під безпосереднім керівництвом російської партії більшовиків і особисто "вождя над вождями". А тому всі декрети раднаркому "північного сусіда" повинні слухняно виконуватися в Україні. За цим мав стежити спеціально призначений ще 19 грудня 1917 року "білокам'яною" надзвичайний комісар. Ось і "самовизначення аж до відокремлення" в розрізі прицілу нечуваного в історії терору. Під прикриттям класової боротьби чинився геноцид українського народу ціною фізичного винищення та його оросійщення. Інакше сказати не можна.

Чи відповідає згадана демагогія одвічному прагненню нашого народу до свободи і незалежності? Досить згадати ідейно-політичні засади Запорізької Січі, державотворення Б.Хмельницького, будителів української нації. Так хто і з якого часу заклав основи спадкоємності сьогоднішнього державотворення в Україні?! Відповідь очевидна.

Не менш "оригінальний" очільник в питанні ставлення "вождя над вождями" до релігії і церкви. Довелось почути – як до культури. Виявилося, що і тут "одкровення новоявленого" кульгає в теоретичній спадщині свого кумира. Адже він бачив у кожній культурі дві культури, за його словами, "гнобителів і гноблених". А релігія, теж за його словами, "є одним із видів духовного гніту". Це означає, що класова боротьба передбачає знищення гніту, "що лежить скрізь і всюди на народних масах" (див В.І. Ленін Соціалізм і релігія. – ПЗТ – Том 12. – С.132–136). Отже, знищенню раю "земного раю" підлягає релігія, що було оправданням сатанізму в "імперії зла", коли разом з духовними устоями суспільства гинули історичні творіння народу.

І на завершення. Позичивши в Сірка очі, захисник "щасливої долі" спромігся на нове одкровення: "Хіба голодоморів не було в Західній Україні, що змушувало емігрувати трудящих за кордон?!

Як кажуть в народі: "Тикнув пальцем в небо". Розпродажа поміщицької землі була основною причиною еміграції малоземельних заробітчан. Чим це обернулося після "золотого вересня 1939": розкуркуленням та примусовим висиланням найбільш господарних на "нові заробітки", на цей раз – в "Сібірь неісходімую". Нагадаємо лише, повертались заробітчани з країн Заходу не лише із важко заробленими грошима, а зі знанням не менше однієї іноземної мови, з цивілізованим баченням світу. Не випадково "завоювання соціалізму" в "Західній" багато з них зустріло словами: "Що бачив то бачив, але такого ще не бачив". Додамо, в "системі душителів правди і свободи".

м. Тернопіль

ПОЗИЦІЯ

Анатолій ДІМАРОВ: "ЗІ СТАЛІНІСТА Я СТАВ ПЕРЕКОНАНИМ НАЦІОНАЛІСТОМ"

Дев'яностолітній письменник Анатолій Дімаров днями зробив героїчний вчинок – гучно відмовився від ордена Ярослава Мудрого, який йому мав би вручати Президент Янукович.

Письменник аргументував свою позицію тим, що не може прийняти нагороду з рук тих людей, які штовхають його "країну в прірву".

– Анатолію Андрійовичу, як ви сьогодні почуваєтеся, мабуть, були трохи перенервували після оприлюднення вашої заяви?

– Уже нічого, трохи ожив. Ще вимкнули мені, як на зло, ліфт. Я ходив у магазин, потім мусив підніматися пішки по сходах... Ну хіба не гади? Мені й тут ногу підставили.

– Ви нещодавно відмовилися від ордена Ярослава Мудрого. Здавалося б, це такий престижний орден. Може, не треба було відмовлятися?

– Та справа не в тому – поганий він чи хороший... Справа в іншому. Я вже в зрілому віці прийшов до такої думки... Причому прийшов під впливом Франка. Ви знаєте цей вірш його?

Ти, брате, любиш Русь,
Як хліб і кусень сала, –
Я ж гавкаю раз в раз,
Щоби вона не спала…

Слухайте, це заповіт кожному письменнику, який любить свою Україну, свою націю. Я собі поступово випрацював принцип життя – бути в опозиції до будь-якого уряду, який би він не був. Бо немає того уряду, який би не робив злочини, похибки і який би не кривдив малих, нужденних людей. Письменник повинен бути в опозиції і гавкати, розбуджувати людей, своїх нужденних братів, закатованих цією дійсністю. Ось це мій принцип. І через мій принцип я відмовився.

– Ви процитували вірш Франка... А чи зараз спить український народ?

– Так, спить, половина народу спить. На жаль, починають спати й у Західній Україні. Я ж на Західну Україну (саме в Луцьк) приїхав переконаним сталіністом, а звідти поїхав переконаним націоналістом – після того, як побачив жахи, які робили комуністи, енкаведисти. Як вони знущалися над народом! Якби ви тільки бачили. Коли я все це побачив на власні очі, коли в мене перегоріло серце від усіх цих жахів, я став переконаним націоналістом. І досі продовжую таким бути.

– Ви кажете, що до будь-якого уряду треба бути в опозиції...

– Обов'язково. Немає уряду, який би не робив помилки. Ви ж знаєте, що коло будь-якого уряду починає крутитися гниль. Для тих мільярдерів нема батьківщини. Для них існують лише гроші й гроші. Я так радів був за Ющенка. Думав, це наш, що це справді український президент, який мислить по-українськи, якого ненавидить Путін, але коло нього стільки крутилося таких, які його весь час підводили…

– Чи не жалієте, що вашу заяву опублікували?

– Чого мені жаліти. Хай публікують. Ви бачили, що на ній печатка стоїть – відбиток мого пальця. Це, щоб не перекручували й не дописували нічого!

– А що саме вам не подобається в управлінні Януковича?

– Ой, ну Господи... Ну, що вам скажу? Там дуже мало українського. Оце і все. Більше я нічого не хочу казати! Я просив усіх, аби мене не представляли до того ордена. Казав, аби знали наперед, я відмовлюся.

– А хто представив?

– Не знаю, голубонько. Досі не знаю.

– Яворівський, може?

– Не… Коли він подзвонив був мені, аби сказати, що порушить у Верховній Раді питання мого ювілею, я сказав: "Володю, нічого не треба, на колінах благаю, не представляйте мене до ордена". Слава Богу, хоч він цього не зробив.

– Ви прожили майже століття. З якими часами можете порівняти сьогоднішню ситуацію в Україні?

– Для мене найстрашнішим було 70-річчя радянської влади. Як згадаю це, по мені аж мороз іде. Була така дніпропетровка Леся Степовичка. Вона працювала перекладачкою з німцями, які приїжджали в Україну, коли впала залізна завіса. Вона написала книжку під назвою "Німці в городі". Це неймовірна книжка. Вона й сьогодні актуальна. Обов`язково прочитайте. Німці були шоковані тим, як жили ми і жили вони. А ми й досі заражені марксизмом-ленінізмом-сталінізмом, як наркотиком.

– Якось ви пожаліли, що не були бандерівцем. Чому вам так шкода?

– Та я як бандерівець прожив усе своє життя. Мій батько був розкуркулений, мати – дочка попа, а я синок розкуркуленого батька і дочки попа. Мені шлях у світ був категорично закритий. І моя нещасна свята мама заради двох нас дітей відмовилася від особистого життя. Вона поїхала була в Миргород, знайшла своїх подруг, з якими вчилася в учительській гімназії і молила їх, аби вони посвідчили в миргородському суді, що вона загубила метрику дітей, і щоб посвідчили, що ми діти вчителя Дімарова, який загинув. Відтоді я і став Дімаровим, а не Гарасютою, як мав би бути.

Коли мама помирала, то казала нам: "Дітки мої, у мене і в могилі ноги від страху труситимуться". Я нікуди не міг піти, навіть у комсомол, бо боявся, що почнуть вивчати мою біографію і докопаються, що я син куркуля.

– Але ж ви, як самі сказали, були переконаним сталіністом...

– Радянські школи були геніальні. Геніальні в тому, що виховували нас у дусі Карла Маркса, Леніна, Сталіна. Вони цими речами робили з нас наркоманів, сталінських наркоманів.

Я приїхав був на Волинь працювати в редакції "Радянська Волинь". Мені дуже пощастило, що тривала війна, німці ще в Ковелі стояли... Але вже нахлинула кагебістська, енкаведистська орда, і почали активну боротьбу з бандерівцями, мельниківцями... Та це страшне, що вони виробляли з населенням! А провокації які робили, просто здуріти можна. Я ж усе бачив…

– Зараз Сталін в Україні знову в пошану входить, йому ставлять пам'ятники...

– Ну, ви ж зрозумійте, що це наркомани. А наркоман, він і до смерті наркоман. Його нічим не вилікуєш.

– Тобто комуністи – це наркомани?

– Абсолютні. Я в цьому переконаний.

– Ви пережили Голодомор. Що вам найбільше згадується з того часу?

– Я опух з голоду... Згадується, як моя мама пекла млинці зі цвіту акації. Тільки зі цвіту. І нічого більше. Також згадується, яка вона була щаслива, коли жінка, котра годувала в колгоспі свиней, сказала прийти вночі взяти лушпиння від картоплі, яку чистили для свиней. І яка щаслива була мама, коли принесла лантух лушпиння картоплі. Це лушпиння нас врятувало. Мама додавала його до всього, що ми їли. Бачите, як годували скотину в колгоспі, а люди з голоду пухли, люди людей їли.

До речі, мою маму звільнили зі школи тому, що коли кінчилася голодовка, то нікого було навчати. Усі учні перемерли. Лишилося одна-дві дитини.

– Зараз "регіонали" взялися захищати російську мову в Україні, причому на законодавчому рівні...

– Ці "регіонали" – трохи інші. Це не сталіністи. Це ті капіталісти, мільярдери, для яких абсолютно байдуже, чи буде Україна, чи ні. Їм важливо, аби залишилися їхні заводи, фабрики. Їм тільки – гроші, гроші й гроші. Нічого для них більше не існує. А українська мова – тим більше.

Російська імперія – це, як отрута в жилах росіян, у тому числі й тих, котрі живуть в Україні. Як кажуть, де сів москаль, там і Московія. А як наші хохли зрікаються своєї мови… Це ще більш гидотна публіка.

– Чи вважаєте ви, що російська мова зазнає утисків в Україні?

– Та Бог з вами! Я російську мову люблю. Люблю російських письменників. Учився в них майстерності. Але це не значить, що для цього потрібно нищити українську мову. Підіть у будь-який кіоск з пресою і подивіться, скільки там видань українською, а скільки російською. Усе окуповано! Господи, що тут казати?! А вони ще щось добиваються. Мабуть, хочуть, аби українська мова зовсім зникла.

– Дисидент Євген Сверстюк у одному інтерв'ю сказав, що на кожному з нас вина за цю владу. Ви теж так вважаєте?

– Так, вина на всіх. І на тих, хто голосували і не голосували, і на тих, хто за пакет гречки віддав свій голос.

– А до вас приходили з гречкою?

– Приходили.

– Ви брали?

– У мене своя гречка є.

– Учора був День героя? Хто такі для вас герої?

– Я не заглиблюватимуся в історію, але для мене є справжні письменники. І не треба їх називати героями, бо письменник повинен бути в опозиції, це його обов`язок! Вважаю такими письменниками, на яких немає жодної плямочки, Ліну Костенко та Григора Тютюнника. Це мої сучасники. А глибше не хочу йти, бо можу казати лише за тих, кого добре знаю.

Розмовляла Оксана Климончук, УНІАН

НЕЗАБУТНІ

ПРОФЕСІОНАЛ, ПАТРІОТ, УКРАЇНЕЦЬ

Минуло 9 років відтоді, як трагічно загинув один із справжніх вояків за свободу і незалежність українського народу, добрий приятель, висококваліфікований професіонал у сфері контррозвідки, прекрасний офіцер і патріот-політик Анатолій Єрмак.

1991 року пересіклися наші стежини життя. Анатолій Єрмак, одним із перших офіцерів колишнього КДБ УРСР, за покликом душі й серця прийшов у Спілку офіцерів України, з великим ентузіазмом приступив до роботи у військовій контррозвідці СБУ на відповідальній посаді заступника начальника відділу боротьби з корупцією у Збройних Силах, прикордонних військах та інших військових формуваннях. Саме він, маючи стратегічне мислення, зумів з перших днів створення молодою Українською державою власної армії і структур безпеки передбачити ймовірні загрози майбутнього пограбування військового майна і озброєння.

Анатолій Єрмак із підлеглими виявили і не допустили розкрадання армійської техніки, житлових будинків колишніми радянськими військовими керівниками округів і окремих армій. Але ні Анатолій, ні я, як перший керівник військової контррозвідки, не змогли повністю протидіяти цинічним, зухвалим діям об'єднаної комуно-партійної номенклатури, котра "примирилась" з незалежністю України та побачила можливість перетворитись із високопоставлених комуністів і комсомольців у капіталістів, банкірів і олігархів. Патріотично налаштовані співробітники силових структур опинилися в ситуації, коли чимало їхніх керівників, побачивши шанс безкарно збагачуватись за рахунок загальнодержавної власності й використовуючи структури, що наповнювалися колишнім оперативним контингентом, в тому числі з кримінального середовища, почали всіляко перешкоджати, вчиняти провокації, фальсифікувати оперативні справи і матеріали. Як приклад, можна навести продаж за безцінь колишнім керівництвом МВС, СБУ спортивних споруд, залучення міжнародних і місцевих шулерів до створення "АГ-Україна", "Бласко-ЧМП" і т. п.

Спроби знайти надійну підтримку національно-демократичних сил і вирватись нічого не дали, бо не проводилася

Анатолій ЄРМАК

люстрація, але головною перешкодою стала передача керівництва спецслужбами особам, які десятками років боролися з українським визвольним рухом. Другою обставиною, котра нейтралізувала наші спроби демократизувати і захистити патріотично налаштованих офіцерів, стала поведінка окремих активістів національно-демократичного блоку, які були штучно імплантовані туди і, боячись бути викритими, з рабською відданістю продовжували виконувати волю своїх патронів. Для залякування таких людей окремі керівники спецслужби пішли на безпрецедентний крок. Щоб провчити тих, хто щиро сприйняв незалежну Україну, незважаючи на минуле, були роздруковані матеріали агентурних справ на громадян Денисенка і Танюка. Нам стало зрозумілим, що треба самим йти у політику. І 1994 року Анатолій Єрмак стає депутатом Верховної Ради України.

Анатолій Єрмак був там, де найбільше потрібно. Як затишно почував себе за спиною А. Єрмака його колега Григорій Омельченко, як тремтіли ті, хто крав. Його любили і поважали патріоти, ненавиділи і поважали вороги української нації. Втрата Анатолія Єрмака остаточно поховала спробу консолідації офіцерів-українців в СБУ, і вона почала занепадати. Трагічна і незрозуміла смерть Анатолія Єрмака в одній шерензі вірних синів України В'ячеслава Чорновола, Олександра Ємця, Анатолія Лупиноса, Василя Червонія, Івана Геля та багатьох інших, завдала безповоротної втрати для українців на шляху захисту своєї самостійної держави. Вони своїм життям подали приклад служіння людям і зобов'язали нас продовжувати їхню справу до кінця. Вічна пам'ять героям. Слава Україні!

Олександр СКІПАЛЬСЬКИЙ,
генерал-лейтенант,
народний депутат України 1994–98 рр.,
журнал "Універсам", ч. 3–4, 2012

ЛИЦАРІ ЧЕСТІ

УКРАЇНСЬКИЙ СМОЛОСКИП

До 100-річчя від дня народження Олекси Гірника

Михайло ІЩЕНКО,
лауреат премії ім. Олекси Гірника

Удосвіта 21 січня 1978 року на Чернечій Горі, за сто метрів від Могили Шевченка, в напрямку Дніпра, спалився український патріот Олекса Гірник. На п'яді божественної верховини розсіяно невичахний жар чоловіка, скепленого полум'ям. Звідси вознеслася у вічність його бентежна душа націоналіста, щоб витати над Україною поруч з Шевченковою – допоки світить сонце.

...Як вартового лікаря "швидкої допомоги", того морозного дня мене терміново викликали на нещасний випадок до Могили Шевченка. Перед узвозом на Чернечу гору нашого автомобіля з червоним трестом і мигалкою зупинили троє чоловіків у пухнатих шапках. Показавши посвідку співробітника КГБ, один з них у наказовій формі гаркнув:

– Куда и зачем путь держим?

Зодягнутий у білий халат, я висунувся з кабіни і пояснив:

– Екстренний виклик КГБ до Могили.

Здоровило з військовою виправкою прикрикнув:

– Езжайте! Но строго по назначению!

Якого переполоху наробила драматична акція на Чернечій горі, свідчать депеші, що надсилав тоді голова держбезпеки УРСР В. Федорчук до ЦК КПУ під назвою "Враждебные проявления", зазвичай, з грифом "Секретно!" Шеф спецслужби терміново повідомив, що в Каневі на території музею-заповідника виявлено обгорілий труп. Коло нього каністра 2,5 літра і пластмасовий балончик, господарська сумка, запальничка. До того ж за тридцять метрів від згорілого на схилі пагорба зібрано 915 листівок "националистического содержания. В них в клеветнической форме излагаются события, связанные с воссоединением западных областей Украины и республик Прибалтики, утверждается о якобы существующей в УССР русификации, проводится паралель между царизмом и советской действительностью…"

Прикметно, супроти "ворожої діяльності" самоспаленця – себто вже мертвої людини – створюються оперативні слідчі групи, на чолі з двома генералами. Одна "во главе с начальником УКГБ тов. Удовенко А.В. (це тодішній очільник КДБ Черкаської області – **М.І.**) Для оказания практической помощи в расследовании в г.Канев командирована оперативно-следственная группа во главе с заместителем начальника 5 управления тов. Черпаком Н.П."

Партістаблішмент республіки інформовано: "КГБ при СМ СССР доложено." Власне, про самоспалення на Чернечій Горі, як про надзвичайну подію, насамперед передзвонили в Москву. (З Архіву СБУ.)

Аби сховати кінці в воду і дезорієнтувати громадськість, задіюваєся численний апарат органів та агітпропу. Зчиняють шалений шарварок міліція, прокуратура. Одначе правда в огні не згора і в воді не тоне. Приголомшлива подія на Чернечій набувала зловісного відтінку...

...До сеї пори спливають у пам'яті засніжені тераси. І на тлі Великої Могили постає перед зором обгоріла постать людини, що свідомо піддала себе вогневі – заради свободи України.

Виринають, мерехтять у пам'яті прослідки Чину святотерпця. Он там, з оглядового майданчика Гори, він розсипав летючки – протести, сповнені непокори деспотичному режимові. Листівки – заклики боротися за вільну Українську державу, за порятунок рідної мови, за визволення свого народу з московських кайданів. Згідно з заповітами Шевченка.

Листочки, списані його рукою, опадали на порослий нетрями крутосхил. Рвучкий північний вітер-москаль рознесив їх по алеях парку і припорошував снігом.

Ось тут, на перетиці, чоловік облив себе бензином і креснув під серцем запальничку (її я бережу як реліквію-свідчення до сьогодні).

Спалахнувши розбурханим ватрищем у темряві ночі, він ступив кілька кроків до кручі, далебі, прощався із закутим у кригу Славутичем, з принишклою в снігових заметах, але неупокореною Україною.

У літопис вічності укарбована ще одна пам'ятуща дата, календарне число української стоїчності – 21 січня: за Шевченкові ідеали сполум'янів борець-націоналіст Олекса Гірник.

...Олекса Миколайович Гірник народився 28 березня I9I2 року в селищі Богородчани на Прикарпатті у багатодітній сім'ї незаможних хліборобів. Закінчив Станіславську українську гімназію. Працював у місцевій Просвіті, Пласті, Лугах; поступив до лав молодіжної ОУН. Готувався до навчання на історичному

Олекса ГІРНИК. Листопад 1939 року
(за декілька днів до арешту енкаведистами)

факультеті Львівського університету, але силоміць забрали до польського війська. За націоналістичну діяльність рядового О.Гірника арештувала дефензива. Реченець – п'ять років ще й три місяці тюремного ув'язнення; відправодили до особливо жорстокого централу – Берези Картузької.

Ранньої осені 1939 року Гірник утікає з каземату, повертається до батьківської хати, але там уже телесувалася совецька Содома і Гоморра. Всупереч масовому азійському терору Олекса зумів відновити зв'язки з націоналістичним підпіллям, налагодив конспіративну роботу. Надійними соратниками по боротьбі були Юрій Ґаврилко, Розалія Яворська, Гриць Чоп"як, Ірина Федин, Іван Микутяк, Броніслава Ернест, брати Мартинці – Володимир, Ярослав, Михайло, Йосип і Роман.

Під час виконання важливого завдання його схопив підрозділ НКВД. Більшовицькі інквізитори поставили на карб Олексі таке: "Мы нашли: Гирнык А.Н. ур. с. Богородчаны Станиславского района, из крестьян, является руководителем украинских националистов. 11 ноября I939 года приехал в г. Стрий для контрреволюционной деятельности, тоесть для руководства восстанием украинских националистов ... При допросе обвиняемый Гирнык А.Н. категорически отказался давать показания…" (Тут і далі з архіву КГБ). Коли живодери вибивали з Гірника свідчення, "произносил контрреволюционные лозунги и выражения: "Скоро настанет час расплаты над вами!", "Большевики есть враги украинского Народа!", "Хай живе самостійна Украина!" и проч..."

Запроторили його на 8 років особливого режиму до далеких таборів СССР. Пиляв ліс у тайзі, колов камінь у кар'єрах, насамкінець відбував каторгу на підземному заводі. Не раз сидів у карцері за непослух. Табірний катюга перебив Олексі передпліччя правиці. Від цинги вихитувалися і випадали зуби, висипався чуб. Та загартований у Пласті й ОУН, моцак від природи, Олекса Гірник витримав усе: холод, голод, пошесті, тортури.

Відкинув геть спокусу обернутися на офіцера польської армії в 1943 році. Саме тоді вербували українців, що карались у таборах і володіли польською мовою та знали порядки у польському війську. Олекса Миколайович відказав чекістам-агітаторам прямо: "Я українець і під чужими прапорами воювати не стану ніколи".

Повернувся в отчі краї восени 1948 року. Знайти роботу було важко, оскільки тяжіло позбавлення прав на 5 років. Працював землекопом, вантажником, касиром. Згодом на різних інженерних посадах. Одружився на сусідській дівчині Кароліні Петраш, яка щойно повернулася з висилки з Сибіру. Ростили двох синів як соколят – Маркіяна і Євгена, обом вищу освіту дали. Незважаючи на терор, протестував проти комуністичного свавілля, тримав зв'язки з ветеранами національно-визвольної боротьби. І готував себе до самопосвяти...

Святе ризиковане діяння рихтував скритно. Свої сокровенні почуття вистражданої любові до рідної мови, до свого уярмленого народу Олекса Гірник викарбовував у летючках-протестах. Мережив їх потай від усього світу, на одному боці стандартних аркушів друкарського паперу. А на зворотному боці кожної листівки написано один і той же текст, що прочитується, як квінтесенція мотивації, як духівниця. Знаменно: свій високий чин приурочував даті проголошення незалежності Української Народної Республіки. Його особистий заповіт гласить:

"Протест проти російської окупації на Україні!

Протест проти русифікації українського народу!

Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава!

(Радянська, та не російська).

Україна для українців!

З приводу 60-ти річчя проголошення Самостійності України

Центральною Радою 22 січня 1918 – 22 січня 1978 р.

На знак протесту спалився Гірник Олекса з Калуша.

Тільки в цей спосіб можна протестувати в Радянському Союзі!"

Невсипуща пам'ять про велич доленосних подій завше хвилювала уяву Гірника. Глибоко усвідомлював значимість проголошення УНР, як події знакової, вікопомної, що мала стати відправним пунктом і наріжним каменем нашого новітнього державотворення.

Осягав розумом особисту відповідальність за долю України. Повсякчас у ньому вібрував бунтівний дух предків – верховинців, що змагали проти людської неволі в загонах опришків Довбуша.

Чому самоофіру Гірник здійснив біля Усипальниці Шевченка? Могутня визвольна потуга Тарасового слова вказувала Олексі шлях істини упродовж життя. Пізнавши рятівну мудрість Кобзаревих заповітів та імперативів нащадкам, він твердо повірив у одвічну Україну, в превелику силу національної ідеї. Кайдани колоніального рабства буде розірвано волею Шевченка, потугою рідного народу.

Чернечу Гору над Дніпром-Славутою усвідомлював, аж всеосяжну національну Святиню, що промінила світло єднання українства планети. Тож прийнявши рішення про самопосвяту, піднімався на Чернечу – вгору та вгору – для очищення вогнем якраз на духовнім верхогір'ї свого неупокореного народу. Щоб висповідатися перед Світочем нації. Щоб озорити в непроглядну ніч шлях тим, хто зневірився. Щоб усталити незламність духу Української Людини.

З народного слова Шевченко видобув енергію думки, словом предків привив у дію потенціал ренесансу правічної нації, що була зіпхнута на узбіччя цивілізації розбоєм печерних нелюдів. Ясновиди Тарасової долі, долі Прометея, живили Гірника за найважчих обставин, кликали до поступувань вирішальних і запальних.

У прощальному листі до дружини (від 6 січня 1978 року) Олекса Гірник писав: "Я ішов простою дорогою, тернистою. Не зблудив, не схибив. Мій протест – то сама правда, а не московська брехня від початку до кінця. Мій протест – то пережиття, тортури української нації. Мій протест – то прометеїзм, то бунт проти насильства і поневолення. Мій протест – то слова Шевченка, а я його тільки учень і виконавець…"

Так, за втілення Шевченкових ідеалів Гірник готовий був кинутися на пробій. Іти на плаху. Лягти кістками. Спопеліти у вогні.

Ще в листопаді 1939 року, потрапивши в пазурі костоломі|в НКВД, юний націоналіст Олекса шкулив чекістам навідріз: "Ви, сволота, прийшли на нашу

Останки Олекси Гірника на Чернечій Горі. На передньому плані – господарська сумка, каністра з-під бензину, запальнична, шапка-вушанка. 21 січня 1978 року. Фото О.Хухлія

землю та ще й вимагаєте від мене показів. Ні, я говорити з вами не буду. Можете судити і розстрілювати. Смерть за Україну, за український народ – це щастя для мене. "Розкуються незабаром заковані люди!" Хай живе вільна Україна!" (З Архіву СБУ).

Світ, життєві радощі й жалі сприймає в осяянні Провидінь Великого Тараса. Сутність Кобзаревих імперативів виозорювалася в розмислах Олекси Гірника мірилом національних чеснот, гідності і моралі. Слово Шевченкове линуло для нього вічовим дзвоном, перстом Небес:

Щоб слово пломенем взялось,
Щоб людям серце розтопило,
Й на Україні понеслось,
І на Україні святилось
Те слово Божее...

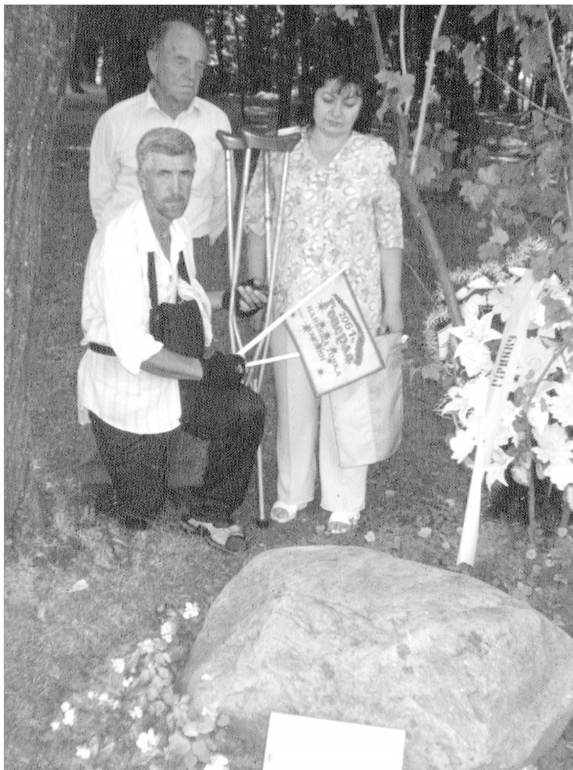
Ці разючі рядки Шевченкового розуміння ваги рідної мови наведено в силі-силенній прокламацій Гірника.

Поетичні поклики Апостола правди і науки проймали істоту Олекси до останнього поруху серця, жаріли впевненістю в щасливім майбутті українців, аж поки полихнули багаттям.

Він спалахнув вогнем із Шевченкових заповітів. У множині листівок, розсіяних на Чернечій, – ні туги, ні розпачу, ні зневіри. Лиш клекіт пекучого гніву. Вибух стоїцизму. Пломінь борні. Як у Шевченка. В багатьох летючках він виокремив найвищу Тарасову любов до рідного Краю:

Я так її, я так люблю
Мою Україну убогу,
Що проклену святого Бога,
За неї душу погублю!

Гірник гнівно розвінчує російський імпершовінізм, зажерливу московську опричнину, котрій підсобляють малороси – старшини, усобники, продажні лакузи, вузьколобі партсекретарі, перевертні різного гатунку. Він дошукується причин такого ганебного становища: "Чому Україна поневолена? Чому не самостійна?" І знаходить корінь зла в історичних реаліях: "На це питання відповідають ясно Шевченко разом з Костомаровим і Кулішем".

На світлині: Михайло ІЩЕНКО, голова Канівської "Просвіти" Віра НОСЕНКО, на передньому плані – уродженець Донецької обл. Олександр МАЗУРЕНКО, без обох ніг, тягнучи візочок з портретом Олекси Гірника і жовто-блакитним національним прапором України, пройшов за маршрутом Донецьк–Харків–Полтава–Київ–Канів–Житомир–Хмельницьк–Тернопіль–Івано-Франківськ–Богородчани–Калуш–Кам'янець-Подільський–Вінниця–Миколаїв–Херсон–Запоріжжя–Донецьк. Літо 2011 року. Фото Віри Носенко

Олекса затямив: уроки треба брати з історії, переосмисленої дослідниками і трансформованої крізь серце Пророка. Він, зосібна, пише: "Шевченко в "Розритій могилі" дорікає Богданові Хмельницькому за те, що заключив з Росією договір як рівний з рівним. А що сталося? Потім гетьман Мазепа хотів відірватися від Росії. Представляє це Шевченко в поезії "Іржавець", де наче підказує, що треба було одностайне стати. А потім пішла Чорна Рада, зруйнування Січі й закабалення України.

Теперішня Росія нічим не поступається царською. Ще більше: хоче опанувати планету. Знову закабалила всю Україну.

Чим швидше світ пізнає їхню брехню, то Україна швидше визволиться з| їхнього ярма. Світ не знає їх. Знає той, хто пройшов через їхні тюрми. Росія лицемірить. Говорить одне, а інше робить. Дайте нам жити!"

В іншій листівці О.Гірник обурюється: "Положили ви Україну на лопатки. До того русифікували її, як ніколи...

А Україна гірше якої-будь африканської колонії. Африканці здобувають собі незалежність, де ще у них недавно, в XIX столітті, процвітала работоргівля, а ми, українці, не можемо. По вашому закону не можемо навіть думати про якусь самостійність...

Радянська Україна – це російська адміністрація. Колись був Потьомкін, а тепер лакей Щербицький, і все по-московськи. У нас так: Росію люби, хвали, плещи, роби й більше нічого не думай. Інакше – ухил націоналізму, за що згинули Хвильовий, Скрипник і багато інших, – і так без кінця і краю. От де колоніалізм. Ще гірше. А Україна повинна бути самостійна!"

Олекса Гірник розгадав і таврує хижу, блюзнірську природу великодержавного шовінізму, його постійні посягання на Шевченкову велич: "Ви, росіяни, говорите, що Шевченко ваш і пам'ятники йому ставите. Лицеміри ви, фарисеї. Ви, русскі, любите на братові шкуру, а не душу.

Якби встав з гробу Шевченко живий, то ви б його знову розпинали за "Розриту могилу", за "Іржавець", за "Кавказ", за "Сон", словом, за слово правди"...

З вірою в майбутнє в низці листівок Гірник підсумовує: "А я піду за словами Шевченка з "Юродивого":

О роде суєтний, проклятий,
Коли ти видохнеш? Коли
Ми діждемося Вашингтона
З новим і праведним законом?
А діждемось – таки колись...

Як тонко спостеріг Олекса Миколайович: щоб заграбастати нашу Ойкумену, витрясти душу корінного народу, ворог найдошкульніше б'є по українській мові, по Кобзаревому слову, по самому Шевченкові, аби залишити нас без велета духу і мислі, кинути на поталу бездуховності, манкуртизму. Чи не те твориться сьогодні? Лінгвоцид, знеславлення духовного батька нації набрали параноїдальних форм. І це у формально незалежній суверенній Україні.

Де містяться центри україножерства? Там же, куди вказав Олекса Гірник ще у 70-х роках минулого століття. Чи зробимо належні висновки?

Тарас Шевченко був для Гірника невичерпним генератором потенціалів українськості. Складній, безжальній атмосфері буття він протиставив високі поривання душі, беручи взірці з життя і творчості Поета, філософа, світлого Ґенія нації. Навіть на поважній відстані перебував у полі тяжіння Чернечої Гори, що випромінює колосальну націоенергетику. Незбагненна космогонічна сила вабила, вела, притягувала його до гробниці Великого Тараса. Сюди торував він і останній шлях безкомпромісного змагу. І став Людиною-Полум'ям.

Саможертовна акція Олекси Гірника – це не сліпий вчинок відчайдуха чи безтямна відданість фаната. То є озоріння патріота, осмислене протиборство, що сполум'яніло від незрівнянної синівської любові до Вітчизни. В ім'я свободи нації відважився на крайніх крок – не на життя, а на мученицьку смерть. Вірив несхитно: кайдани колоніального рабства буде розірвано. Воля гряде!

18 січня 2007 року Президент України Віктор Ющенко підписав Указ про присвоєння звання Героя України Олексію Миколайовичу Гірнику з удостоєнням ордена Держави (посмертно): "За проявлені громадянську мужність і самопожертву в ім'я Незалежної України".

На місці високого Чину Гірника встановлено меморіальний знак з граніту. Пам'ятник О.Гірникові споруджено в Богородчанах, на садибі, де він народився. Меморіальні знаки вшановують Гірникові місця в Калуші, Івано-Франківську. Іменем Олекси Гірника названо школи і вулиці. Про буремну путь несхитного патріота складають вірші поети, пишуть твори учні і студенти.

У Донецьку, де так незатишно почувається Шевченкова мова, демократична громадськість створила перший музей "Смолоскип", предметно пропагуючи вогнедишний подвиг сина Прикарпаття.

Лауреатами премії ім.О.Гірника "Українцям – українське слово" стали вчені і студенти, учителі і працівники культури, літератори, священики, лікарі – і громадяни України, і зарубіжжя.

До 100-річчя з дня народження Героя Івано-Франківська обласна Рада оголосила 2012-й роком Олекси Гірника. Відбуваються наукові конференції, імпрези, вечори пам'яті на батьківщині подвижника, в Києві, Каневі, Донецьку.

Боротися за велику мету, на вівтарі якої Він відпалахкотів полум'ям, необхідно кожному з нащадків. Кожному, хто плекає в собі честь українця, кому дорога Шевченкова мова і Шевченкові ідеали свободи.

Будьмо варті Огня Святого!

м. Канів

 ДАЙДЖЕСТ

"ЩОДЕННИК ЧОРНОБИЛЯ": дефіцит самоповаги?

Поки у США бойкотують фільм жахів про Чорнобиль, який спотворює історію трагедії, українці... його залюбки дивляться в кінотеатрах.

Новий голлівудський фільм жахів Орена Пелі "Щоденник Чорнобиля" ("Заборонена зона") минулого тижня викликав у США хвилю обурення і критики з боку мислячих американців, яких вразила легковажність зображення наслідків від однієї з найбільших техногенних катастроф людства. Натомість Державне агентство України з питань кіно 22 травня офіційно дозволило прокат цього фільму в Україні, не побачивши в ньому нічого суперечливого і неnормального. За словами начальника відділу державного регулювання кіновідеопрокату Держкіно Марії Іллєнко, видаючи прокатне свідоцтво цій стрічці, її навіть не показали членам експертної комісії з питань розповсюдження і демонстрування фільмів.

– Фільми переглядаються всіма 19 членами експертної комісії лише в тому разі, якщо виникають розбіжності щодо визначення віку аудиторії або якісь інші питання, – розповіла М.Іллєнко. – У випадку із "Забороненою зоною" дискусійних питань не виникло. Спеціаліст відділу переглянув фільм і сам визначив вік аудиторії – від 16 років.

Назвати прізвище цього спеціаліста пані Іллєнко відмовилася.

За сюжетом стрічки, яку зараз показують у кінотеатрах Києва, Харкова, Львова, Одеси, Донецька та інших міст, шестеро відчайдушних туристів у пошуках пригод приїжджають на екскурсію в зону Чорнобиля. Відкривши для себе місто-привид Прип'ять, молодь опиняється у справжньому світі жахів: натрапляє на тваринпотвор, яких не вбиває зброя, та жертв радіації – мутантів-людожерів, які, за задумом авторів стрічки, не встигли евакуюватися 1986 року й донині живуть у зоні відчуження.

Переглянувши фільм, дивуєшся: як таке "кіно" можна було дозволити показувати в Україні? Вражає навіть не саме намагання його авторів зацікавити світового глядача, цинічно спекулюючи на темі Чорнобиля (у США стрічка вийшла з красномовним гаслом "Відчуй дозу опромінення"), скільки відверте спотворення фактів трагедії, її наслідків для людства, примітивізм зображення та висміювання недолугих українців. Наприклад, не розуміючи англійської мови головного героя, який просив про допомогу, українські військові в кінці стрічки просто... застрелили його; натомість сильно опромінену дівчину, яка після жахливої ночі в Прип'яті та блукань у... радіаторі блока атомної електростанції (!) вижила, кмітливі українці – аби вона нікому нічого не розказала – замкнули у клітці з мутантами-перевертнями.

Відразу після прем'єри "Щоденника Чорнобиля" у Сполучених Штатах свій протест висловила Асоціація студентів ім. Миколи Міхновського (США). Молодь закликала бойкотувати стрічку. "Ми обурені намаганням продюсерів цього фільму заробити на використанні цієї жахливої трагедії", – йдеться в їхній заяві, з якою молодь звертається в соціальних мережах із проханням до "всіх членів української та американської громад і поза ними бойкотувати цей фільм за безсоромне використання сотень тисяч втрачених життів і зростаюче число жертв, які ще живуть, для особистого збагачення й матеріальних цілей". На думку студентів, сюжет фільму порушує хронологію подій, у ньому викривлено відображені причини та жахливі наслідки Чорнобильської аварії для українського народу й усього людства.

До заклику Асоціації студентів ім. Миколи Міхновського долучилися американські журналісти й лідери громадських організацій США. Реакція американського суспільства, яке виховане на голлівудській традиції, заслуговує на особливу увагу. Найперше тому, що показує таку картину: здавалося б, наскрізь комерціалізований Захід досі гостро відчуває межу, за якою стоять цінності, через які переступати не можна. Купуючи квитки на "Щоденник Чорнобиля", українці, схоже, цієї межі не відчувають. Закликаючи до бойкоту цієї стрічки, американці засвідчують повагу до нас і нашої історії, очевидно, більше, ніж ми самі.

– Тематика Чорнобиля в кінематографі спотворюється навмисне, аби викривити уявлення людей про саму трагедію та про подвиги героїв-ліквідаторів, – переконаний президент Всеукраїнської громадської організації інвалідів "Союз Чорнобиль України" Юрій Андрєєв. – На жаль, такі фільми дуже далекі від серйозної історичної правди. Дивує, що безвідповідально кіно про Чорнобиль знімають не лише в Америці, а й у Росії. Страхіття, котре насправді відбувалося в Чорнобилі, в цих фільмах обминається увагою. Позаминулого року в Росії вийшов фільм про двох молодих людей, які заїхали мотоциклом у зону відчуження і там загинули. Від такого фільму жодної користі. Проблеми, які вони намагаються показати, жодного стосунку до реальності не мають. І цього року в Україні за російським замовленням відбуваються зйомки міні-серіалу "Метелики", в якому, між іншим, розповідається, що від радіації гинуть сотні тисяч метеликів. Але всім зрозуміло, що чим простіше влаштована нервова система, тим стійкіші організми до радіації. Відверті ляпи стрічки: вертоліт падає мало не в середину станції; над ЧАЕС, коли вона вибухає, видно пасажирський літак. Усі зони над атомними станціями завжди були закриті для перельотів. Сюжети далекі від реальних справ, головні герої – ніби моральні виродки. Ці фільми просто образливі для чорнобильців. Ми не будемо їх дивитися, як афганці не дивляться "Дев'яту роту" Ф. Бондарчука.

Вадим ЛУБЧАК, "День", ч.93–94

НАЦІОНАЛЬНИЙ КРУГЛИЙ СТІЛ

ПОРЯДОК ДЕННИЙ ДЛЯ УКРАЇНИ

На прес-конференції в УНІАН учасники ініціативної групи "Першого грудня" Богдан Гаврилишин та Вадим Скуратівський представили резолюцію Національного круглого столу "Запрошення до суспільного діалогу" та окреслили головні її позиції.

"Була обговорена ситуація в українському суспільстві, висловлена глибока стурбованість згортанням демократичних процесів у країні в останні роки, тривога щодо дотримання демократичних стандартів під час виборів до Верховної Ради України 2012 року", – йдеться у резолюції.

За підсумками проведення Національного круглого столу, участь у якому взяли понад 70 громадських діячів, експертів, діячів культури, ініціативна група "Першого грудня" визначила пріоритети, над якими працюватиме.

Правова держава та справжнє народовладдя. Країна потребує правил гри, яких би дотримувалися і влада, і суспільство. Будь-які реформи не матимуть успіху, якщо українці не визначаться, як вони організовують спільне життя. Якими є інструменти справжнього народовладдя та як забезпечити їх імплементацію без політичних конфліктів і соціальних потрясінь? В основі правової держави має бути суспільний консенсус і саме це створить умови для поступу в усіх сферах.

Земля як основний ресурс країни. Земля є стратегічним ресурсом України, тому питання земельної реформи набуває все більшої актуальності. В який спосіб має вона відбуватися і хто має бути ефективним господарем української землі, як має розвиватися аграрний сектор?

Виборча система. Виборчий процес має бути реальним механізмом для розвитку політичної системи країни, забезпечувати соціальні ліфти, змінність політичних еліт та оновлення управлінського класу. Як досягнути чітких правил гри, змагальності, прозорого, чесного і вільного волевиявлення? Як організувати так, щоб зміна влади відбувалася без втрати динаміки суспільного поступу?

Освіта. Освіта є основою структури будь-якого соціуму і моделює суспільні взаємини майбутнього. Якою має бути освіта для забезпечення формування нових цінностей суспільства? Як забезпечити реальну університетську автономію, модернізувати програми і підходи до навчання та побудувати комунікацію між сучасним учнем та вчителем? Як забезпечити розвиток науки та інновацій?

Учасники ініціативної групи "Першого грудня" повідомили, що впродовж червня – вересня 2012 року пройде серія регіональних круглих столів, на яких у широкому експертному та громадському середовищі будуть обговорені ці важливі теми. Круглі столи заплановані, зокрема, в Харкові, Львові, Одесі та Дніпропетровську. Експертів із окреслених тем "Першого грудня" запрошує зголошуватися до співпраці через сайт www.1-12.org.ua.

Результатом роботи Національного круглого столу та регіональних розмов стане підготовка тематичних Національних доповідей, які окреслять перспективу для країни та назвуть першочергові напрямки руху.

"Без суспільного бачення та консенсусу щодо того, якими мають бути правила гри в країні, як українцям найкраще розпорядитися одним із головних ресурсів країни – землею, та як освіта має забезпечувати функцію моделювання майбутнього суспільства, спроби визначитися з іншими питаннями не мають під собою реального підґрунтя", – переконані учасники прес-конференції.

Національний круглий стіл утверджується як новий інститут, що започатковує демократичний процес вираження суверенної волі народу України через свідому комунікацію і співпрацю вільних людей. Восени заплановане наступне його засідання, де з участю представників громадськості, ділових кіл та політиків будуть заслухані Національні доповіді та обговорені пріоритети нового порядку денного країни.

"МІСІЯ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ ТА ВІЛЬНИХ ЛЮДЕЙ УКРАЇНИ"

РЕЗОЛЮЦІЯ
"Запрошення до суспільного діалогу"

Національний круглий стіл став результатом спільного історичного акта традиційних християнських церков – Української православної церкви, Української православної церкви Київського патріархату, Української греко-католицької церкви. Предстоятелі трьох церков закликали інтелігенцію об'єднатися заради духовного відродження України.

Учасники Національного круглого столу (НКС) – діячі науки та культури, представники регіональних і всеукраїнських громадських організацій, незалежні експерти, громадські діячі та журналісти – 5 квітня 2012 року провели перше засідання, на якому визначили спільні позиції щодо стану справ в країні та бачення подальших напрямів і завдань розвитку Ініціативи.

* * *

Учасники НКС зійшлися щодо таких спільних позицій:

1. Головна проблема України – падіння моралі в суспільстві, пов'язане із соціальними негараздами та несправедливостями.
2. У суспільстві має утверджуватись позиція вільних та мислячих людей стосовно того, що відбувається в країні і світі. Така позиція має керуватися критеріями істинності і моральності та уникати будь-якої кон'юнктури.
3. Місія інтелігенції та вільних людей України – об'єднати зусилля заради духовного пробудження суспільства та звільнення творчої ініціативи людей, утвердження взаємної довіри та солідарності між різними сегментами суспільства.
4. Основою єдності інтелігенції та вільних людей, а відтак і суспільства, має стати відчуття істини, прагнення правди та справедливості. Необхідно звільнити суспільну свідомість від омани, ілюзій та фальші, які панують нині в політиці та повсякденному житті. Слід припинити поділ країни на ворогів та своїх та цінувати розмаїття наших ідентифікаційних ознак, сприймати їх як багатство держави. Щоб бути єдиними, не обов'язково бути однаковими.
5. Національний круглий стіл має стати постійним інститутом, який повинен давати імпульс людям, щоб урухомити процеси суспільного життя на засадах духовних вартостей, громадянських чеснот і спільного блага народу.
6. Інтелігенція покликана нести в суспільство зразки чесної думки та соціальної дії, утверджуючи високі цілі та стандарти розвитку головних сфер життя суспільства.

* * *

Під час роботи НКС була обговорена ситуація в українському суспільстві, висловлена глибока стурбованість згортанням демократичних процесів у країні в останні роки, тривога щодо дотримання демократичних стандартів під час виборів до Верховної Ради України 2012 року.

У процесі роботи секцій учасники проаналізували стан справ у ключових сферах суспільного життя та сформулювали запитання для подальшого обговорення в ході суспільного діалогу, започаткованого ініціативою "Першого грудня".

Політико-правова сфера. Стан народовладдя та якості урядування в країні

У чому причини падіння довіри людей до держави? Як подолати патерналізм та соціальну пасивність суспільства? Як підняти політичну самосвідомість та активність людей? Що перешкоджає утвердженню самоорганізації та самоврядування громадян? Як забезпечити постійний та дієвий контроль суспільства за діями центральної та місцевих влад? Як зупинити авторитарні тенденції? Як зробити місцеве самоврядування реальною суверенною владою народу, територіальних громад? Якими мають бути підходи та принципи нової політики, яка б виражала інтереси громадян і суспільних груп? Як зупинити корупцію, зловживання владою та забезпечити верховенство моралі в політиці?

Економіка і господарство. Людський вимір економіки

Як створити умови для чесного бізнесу та моральної економіки в країні? Чи можливо це зробити на засадах споживацької ідеології та станового егоїзму? Чи є альтернатива монополіям та хижацьким стандартам взаємознищення учасників економічного процесу? Яка має бути роль держави у сфері економіки? Чи можливі відносини партнерства між учасниками господарської сфери? Як має бути організовано захист інтересів найманих працівників? Як уникнути насадження надмірного споживання, яке спотворює цінності учасників ринкової економіки та спричиняє енергетичну, екологічну та ресурсну кризи? Як вирішити проблему продовольчої безпеки, примножуючи при цьому родючість української землі?

Гуманітарна сфера. Роль і місце інтелігенції, стан освіти та історичної пам'яті

Як уникнути зростання протистояння в громадському житті країни? Як перейти від ідеології взаємопоборювання до ідеології взаємодоповнення? Якою має бути освіта для забезпечення формування нових цінностей суспільства? Що може сприяти піднесенню української освіти та науки на якісно новий рівень вирішення сучасних світових проблем людського та суспільного розвитку та їхній інтеграції в міжнародний гуманітарний простір? Як створити рівні можливості здобуття повноцінної вищої освіти випускниками соціально нерівних шкіл? Яким чином розвиток університетської автономії може вирішити проблеми занепаду вищої та інших сфер української освіти? Як позбавити політиків можливостей маніпулювати проблемами минулого? Як зняти конфлікт різних моделей національної пам'яті в Україні? Чи повинна існувати державна політика національної пам'яті в Україні і якою вона має бути? Як зробити так, аби ЗМІ працювали на культуру, а не проти неї? Як створити в Україні єдиний інформаційний та культурний простір?

* * *

Головним результатом НКС стало започаткування діяльності НКС як арени суспільного діалогу з формування порядку денного розвитку суспільства.

Основними напрямами та завданнями подальшої діяльності НКС визначені:

І. Оприлюднення матеріалів НКС на сайті Ініціативи (www.1-12.org.ua) та проведення всеукраїнської дискусії навколо них, зокрема:

– резолюції "Запрошення до суспільного діалогу";

– основних доповідей та виступів учасників НКС;

– результатів роботи секцій НКС;

– робочих матеріалів проекту "Хартії вільних людей України";

– дискусії учасників першого НКС щодо його підсумків та подальшої діяльності.

Травень 2012 р.

ІІ. Поширення практики НКС на регіональний та місцевий рівні:

– проведення низки круглих столів та експертних обговорень по Україні щодо діяльності Ініціативи, а також гострих місцевих проблем, що мають значення для місцевих громад та країни в цілому;

– налагодження діалогу з громадськими ініціативами суспільного розвитку, що відгукнулися на запрошення ініціативної групи до суспільного діалогу;

– формування "Порядку денного розвитку країни" – нових засад життя суспільства в політико-правовій, економічній та гуманітарній сферах.

Травень – вересень 2012 р.

ІІІ. Розроблення "Хартії вільної людини" – ціннісної платформи, моральних орієнтирів та принципів життя суспільства.

Червень – серпень 2012 р.

IV. Проведення Національного круглого столу з участю представників громадськості, ділових кіл та політиків з обговорення орієнтирів та порядку денного життя суспільства.

Жовтень 2012 р.

Ініціативна група "Першого грудня" та учасники Національного круглого столу запрошують усіх людей доброї волі до подальшої розбудови всеукраїнського діалогу навколо майбутнього країни. Лише у вільній дискусії формується національна інтелігенція, утвердиться незалежна громадська позиція вільних людей України, яка надасть новий імпульс духовному і моральному відродженню українського суспільства!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9